

Kitab Daniel - Nomer Dalapan Puluh Lima

Muka Perjalanan Kenabian: Hubungan Ilahi tina Tonggak-tonggak Sajarah

Jeff Pippenger

2024-02-18

Saratus dua puluh genep taun sanggeus pambarontakan taun 1863, dina taun 1989 genep ayat panungtungan tina Daniel sabelas dibuka segelna. Pangaweruh anu mimiti dibuka segelna dina taun éta nyaéta pangakuan kana garis-garis réformasi dina sajarah suci, jeung panyingkapan yén éta kabéh sajarah silih pakait. Tuluy dina taun 1992, cahaya tina genep ayat panungtungan mimiti mekar. Pidangan umum anu munggaran ngeunaan bebeneran ieu lumangsung dina taun 1994, jeung poko bahasanana nyaéta garis-garis réformasi. Dina taun 1996, hiji majalah diterbitkeun kalawan judul *The Time of the End*, anu nangtukeun genep ayat panungtungan tina Daniel sabelas.

Taun 1996 téh taun nalika éta pesen diformalkeun, anu mangrupikeun hiji waymark anu sajarah jeung diformalkeunnana pesen William Miller dina taun 1831. Pesen Miller téh nya éta pangumuman ngeunaan dibukana pangadilan, sedengkeun genep ayat panungtung dina Daniel sabelas téh nya éta pangumuman ngeunaan ditutupna pangadilan. Jejer pesen Miller téh waktu nubuat sakumaha diungkabkeun dina Alkitab. Jejer genep ayat panungtung dina Daniel sabelas téh Roma modéren (raja kalér palsu). Metodologi anu diungkabkeun ka Miller téh 14 Aturan Interpretasi Nubuat-na. Metodologi anu diungkabkeun dina taun 1989 téh “garis demi garis” tina gerakan-gerakan réformasi.

Pagawean Miller ngawengku netepkeun Firman Allah minangka anu miboga kawibawaan, sabalikna tina tradisi jeung kabiasaan kapausan anu geus lumaku di dunya salila sarébu dua ratus genep puluh taun. Ku sabab éta, amanat Miller mimiti dipedalkeun dina taun 1831 (ku kituna ngalegalkeun amanat Miller), pas dua ratus dua puluh taun sanggeus diterbitkeunana Alkitab King James. Pagawean *Future for America* nyaéta ngaidentifikasi peran Amérika Sarikat dina nyageurkeun tatu maot kapausan dina hukum Minggu anu baris geura datang. Ku sabab éta, majalah *The Time of the End* dipedalkeun dina taun 1996 (ku kituna ngalegalkeun amanat éta), pas dua ratus dua puluh taun sanggeus mimiti ngadegna Amérika Sarikat dina taun 1776.

Pangakuan kana dua ratus dua puluh taun anu ngaitkeun téma unggal gerakan reformasi kana hiji titik rujukan sajarah henteu dipikawanoh nepi ka lila sanggeus 11 Séptémber 2001, sabab kakara waktu cilaka nu katilu sumping dina tanggal éta, Gusti nungtun umat-Na balik deui ka jalan-jalan baheula dina Yermia pasal genep, ayat genep welas jeung tujuh welas. Di dinya cahaya ngeunaan “tujuh kali” kapanggih deui, sarta nalika éta cahaya mekar, jadi écés yén dua ratus dua puluh téh mangrupa bilangan anu ngahubungkeun Daniel dalapan, ayat tilu welas jeung opat welas. Dina ayat tilu welas, tetempoan “chazon” ngeunaan sajarah nubuat diidentifikasi, sarta dina ayat opat welas, tetempoan “march” ngeunaan “panampakan” diidentifikasi. Hubungan antara dua ayat éta téh anu ku Jibril didatangkeun pikeun diajarkeun ka Daniel, sarta Daniel ngawakilan umat Allah dina poé-poé panungtungan anu datang ka ngarti kana hubungan antara dua tetempoan éta.

Panempo dina ayat katilu welas ngagambarkeun “tujuh mangsa” (dua rébu lima ratus dua puluh taun), sarta panempo dina ayat kaopat welas ngagambarkeun dua rébu tilu ratus poé (taun). “Tujuh mangsa” anu ditetepkeun ka Karajaan kidul Yuda, anu ngalambangkeun Yuda, Yerusalem, jeung Bait Suci, dimimitian dina taun 677 SM, sarta dua rébu tilu ratus taun anu nandaan pamulihan Yerusalem jeung Bait Suci dimimitian dina taun 457 SM.

Dua ratus dua puluh taun ngahijikeun ieu dua titingalian, sarta bilangan dua ratus dua puluh dipikawanoh minangka lambang tina patalina antara nginjak-nginjak balatentara jeung tempat suci ku kakawasaan anu nyangsangkeun, nya éta kapaganaan jeung kapapaan, anu digambarkeun minangka paburencay jeung amarah Allah. Dua ratus dua puluh taun ngahijikeun titingalian ngeunaan pagawean satanis anu nginjak-nginjak tempat suci jeung titingalian ngeunaan pagawean saleh pikeun mulangkeun deui Bait Allah anu sarua. Ku sabab éta, dua ratus dua puluh taun téh mangrupikeun lambang anu ngawakilan hiji patalina anu suci.

Sakumaha gerakan Millerit dipungkas dina mangsa pamberontakan taun 1863, tuluy saratus dua puluh genep taun ti harita gerakan malaikat katilu sumping, ku kituna nekenkeun yén éta dua gerakan téh di hijikeun ku perlambang “tujuh kali” (saratus dua puluh genep), dua ratus dua puluh taun ngahubungkeun ngadegna amanat Kitab Suci ku Miller dina taun 1831 jeung medalna Alkitab King James dina taun 1611, kitu deui jangka waktu anu sarua ngahubungkeun Future for America jeung mimiti ngadegna Amerika, bari nandakeun ahir Amerika.

Dina tanggal 22 Oktober 1844, Utusan Perjangjian teh ngadadak sumping ka Bait Allah anu ku Anjeunna geus diadegkeun salila opat puluh genep taun, ti 1798, ahir amarah anu kahiji, nepi ka 1844, ahir amarah anu panungtung. Asupna Anjeunna ka Bait Allah geus dipiheulaan ku dicurahkeunana Roh Suci dina gerakan Panyaur Tengah Peuting, anu geus dipralambangkeun ku asupna Kristus sacara mulya ka Yerusalem. Eta dua saksi netepkeun yen nalika gerakan Panyaur Tengah Peuting diulang deui dina poé-poé panungtung, Kristus bakal geus ngadegkeun Bait Allah tina saratus opat puluh opat rébu. Eta dua gerakan tempat Panyaur Tengah Peuting tina pasemon sapuluh parawan kacumponan téh sajajar silih papasangan.

“Abdi remen dirujuk kana misil ngeunaan sapuluh parawan, lima di antarana wijaksana, sarta lima deui bodo. Misil ieu geus jeung bakal kacumponan nepi ka unggal jentre na, sabab miboga panerapan anu husus keur mangsa ieu, sarta, saperti amanat malaikat katilu, geus kacumponan sarta bakal terus jadi bebeneran kiwari nepi ka panutupan jaman.” Review and Herald, 19 Agustus 1890.

Sajarah kaum Millerit (gerakan malaikat nu kahiji) ngagambarkeun hiji pintonan kakawasaan Allah anu beuki ngaronjat, anu mimiti nalika kitab Daniel dibuka segelna dina taun 1798. Kakawasaan éta nambahan nalika malaikat tina Wahyu sapuluh turun dina 11 Agustus 1840. Saterusna datang kuciwa nu kahiji dina 19 April 1844, sarta ahirna ngarah kana curahan Roh Suci dina pasamoan kémah di Exeter anu dimimitian dina 12 Agustus 1844, tuluy terus sumebar kawas ombak pasang nu ngalimpudan sakuliah nagri nepi ka 22 Oktober 1844.

Sajarah Future for America (gerakan malaikat katilu) ngagambarkeun hiji manifestasi kakawasaan Allah anu beuki ningkat, anu mimiti nalika kitab Daniel dibuka segelna dina taun 1989.

Kakawasaan éta ningkat nalika malaikat dina Wahyu dalapan welas turun dina 11 Séptémber 2001. Tuluy datang kuciwa anu kahiji dina 18 Juli 2020, anu ahirna bakal mingpin kana pangcurahan Roh Suci anu baris terus sumebar kawas seuneu nu ngagedur ka sakuliah bumi nepi ka Mikael nangtung sarta mangsa pamariksaan manusa ditutup.

Dina tanggal 22 Oktober 1844, sababaraha nubuat kacumponan, ku kituna nandakeun yén dina hukum Minggu anu enggal sumping, sababaraha nubuat bakal deui kacumponan. Salah sahiji tina nubuat éta nyaéta kalilaanana tetenjoan sakumaha dilambangkeun dina Habakuk pasal dua. Habakuk pasal dua ngaidéntifikasi pangalaman boh gerakan malaikat kahiji boh malaikat katilu. Duanana gerakan nyanghareupan hiji paséa ngeunaan métodologi Alkitab anu leres, anu lumangsung antara para wawakil gerakan éta jeung umat pilihan baheula anu keur kaliwatkeun dina prosés paséa éta.

Pesen anu kudu dibéla ku para pangjaga dina sajarah malaikat kahiji nya éta pangidéntifikasian bebeneran-bebeneran (permata-permata Miller), anu tungtungna diwakilan dina dua bagan suci taun 1843 jeung 1850. Dina lumangsungna perdebatan éta bakal aya hiji kaceuceub anu nandaan hiji pamisahan ti dua golongan anu silihantagonis, sarta hiji panggero ka pangabdian anu leuwih jero pikeun maranéh anu satia.

Saterusna Habakuk netelakeun bédana antara dua golongan anu aub dina prosés nguji bebeneran-bebeneran dasar. Prosés nguji éta, anu ngawengku perdebatan antara éta dua golongan anu jadi cicingeun dina 22 Oktober 1844, réngsé pas di tempat anu sarua jeung tungtungna Habakuk pasal dua.

Nanging PANGERAN aya di Bait-Na anu suci; sing sadaya bumi cicingeun di payuneun Mantenna. Habakuk 2:20.

Pangeran ngadadak asup ka bait-Na nu Millerite, sarta harita sakumna bumi kudu tiiseun, sabab Poe Pangbayaran dosa antitipikal geus sumping jeung pangadilan ka nu maraot geus dimimitian. Sajarah nubuat dina Habakuk pasal dua réngsé dina 22 Oktober 1844, jeung Isa salawasna ngaidéntifikasi tungtung hiji perkara jeung mimiti hiji perkara. Mimitina dua titingalian salila dua rébu lima ratus dua puluh taun ngeunaan suku suci jeung balad nu diinjak-injak, jeung titingalian ngeunaan mulangkeunana suku suci jeung balad, dimimitian babarengan, tapi dipisahkeun ku dua ratus dua puluh taun, sarta waktu éta réngsé, éta diidéntifikasi minangka geus réngsé, dina Habakuk pasal DUA ayat DUA PULUH.

Dina hukum Minggu nu baris geura sumping, sababaraha nubuat bakal kalaksanakeun. Salah sahiji tina eta nubuat nya eta lila ngadagoanana tetenjoan sakumaha digambarkeun dina Habakuk pasal dua. Habakuk pasal dua nandakeun pangalaman boh gerakan malaikat kahiji boh malaikat katilu. Duanana gerakan nyanghareupan hiji pasulayan ngeunaan metodologi Alkitabiah nu leres, anu lumangsung antara para wawakil gerakan éta jeung umat pilihan baheula anu keur diliwatan dina mangsa prosés pasulayan éta.

Pesen anu kudu dipertahankeun ku para paningal dina sajarah malaikat katilu téh nyaéta pangidéntifikasian bebeneran-bebeneran (permata-permata Miller), anu tungtungna diwakilan dina

dua bagan suci taun 1843 jeung 1850. Dina prosés perdebatan éta aya hiji kuciwa anu nandaan hiji pamisahan antara dua golongan anu silih nentang, jeung aya hiji panggero ka pangbakti anu leuwih jero pikeun jalma-jalma anu satia. Saterusna Habakuk ngaidéntifikasi bédana antara dua golongan anu kalibet dina prosés nguji bebeneran-bebeneran dasar. Prosés nguji éta, anu diwakilan ku perdebatan antara dua golongan éta, bakal réngsé sapinuhna dina hukum Minggu anu enggal datang, pas di tempat Kitab Habakuk pasal dua réngsé.

Nanging PANGERAN aya di Bait-Na anu suci; sing jempling sakumna bumi di payuneun Mantenna. Habakkuk 2:20.

PANGERAN bakal ngadadak asup ka Bait Allah milik saratus opat puluh opat rébu, sarta sakuliah bumi baris harita jempling, sabab Poé Pangampunan anu antitipikal bakal ngahontal pangadilan pikeun jalma-jalma hirup. Sajarah nubuat dina Habakuk pasal dua mungkas dina hukum Minggu anu enggal datang, jeung Isa salawasna nangtukeun ahir hiji perkara kalawan awal hiji perkara.

Pangadilan ka nu hirup dimimitian dina 11 Séptémber 2001, nanging pangadilan téh mangrupa hiji prosés. Prosés éta dimimitian ku kulawarga Allah, tuluy nepi ka hiji titik nalika pangadilan tumiba ka jalma-jalma anu aya di luar kulawarga Allah. Nalika gedong-gedong raksasa Kota New York diruntuhkeun, pangadilan anu dilambangkeun ku malaikat nu mere cap anu ngaliwatan Yerusalem sarta nempatkeun tanda ka jalma-jalma anu ngeluh jeung ceurik ku sabab kalaliman-kalaliman anu dipigawé di jero garéja, kitu deui kalaliman-kalaliman anu dipigawé di éta nagri, mimiti lumangsung. Dina hukum Minggu anu baris geura sumping, Kristus bakal geus ngaréngsékeun padamelan ngadegkeun Bait Allah tina saratus opat puluh opat rébu, sarta malaikat-malaikat pangancur bakal mawa pangadilan ka Yerusalem.

Saterusna, saratus opat puluh opat rébu diangkat jadi panji, sarta pangadilan ka nu hirup dimimitian pikeun domba nu séjén, anu dilambangkeun ku Édom, Moab, jeung pamingpin barudak Amon dina Daniel pasal sabelas, ayat opat puluh hiji.

Boh lamun ditingali kana gerakan Millerite tina malaikat kahiji atawa kana gerakan anu kawasa tina malaikat katilu, sajarah lengkep tina gerakan reformasi ngagambarkeun hiji panyingkapan bebeneran anu beuki ningkat, anu puncakna ngahontal dina curahan Roh Suci. Curahan Roh Suci téh jadi puseur tina nubuatan-nubuatan ngeunaan poé-poé panungtungan. Ku sabab éta parawan-parawan bodo teu boga minyak, ari anu wijaksana boga. Minyak téh hujan.

Maranéhna nyebut kieu, Lamun hiji lalaki ngusir pamajikanana, tuluy éta awéwé ninggalkeun anjeunna, sarta jadi milik lalaki séjén, naha lalaki éta bakal balik deui ka dirina? Naha éta tanah moal kacemar pisan? Tapi maneh geus ngalacur jeung loba kakasih; sanajan kitu, balik deui ka Kami, saur PANGERAN. Angkat panon maneh ka tempat-tempat anu luhur, sarta tingali, di mana tempat maneh can kungsi dipaké saré bareng. Di sisi-sisi jalan maneh geus diuk nungguan maranéhna, saperti urang Arab di padang gurun; sarta maneh geus ngotoran tanah ku palacuran maneh jeung ku kajahatan maneh. Ku sabab éta hujan geus ditahan, sarta hujan ahir geus teu aya; jeung maneh boga tarang awéwé lacur, maneh nolak ngarasa era. Naha ti ayeuna maneh moal ngagorowok ka Kami, “Rama abdi, Gusti téh pamingpin ti mangsa ngora abdi?” Yermia 3:1–4.

Dina éta petikan (jeung sakabéh para nabi nyarita ngeunaan poé-poé panungtungan), Allah nétélakeun yén umat-Na geus ngalacur, nepi ka maranéhna boga tarang palacur. Palacur dina poé-poé panungtungan téh nyaéta kakawasaan kapausan, sarta tarang ngagambarkeun hiji kaputusan anu dihaja. Umat Allah dina poé-poé panungtungan téh jahat, tapi Allah keur maparin hiji panggero panungtungan, sanajan maranéhna geus nepi ka hiji titik di mana maranéhna geus datang kana kaputusan anu sarua jeung palacur éta. Maranéhna geus ngawangun hiji karakter anu dilambangkeun ku generasi kaopat, di mana maranéhna geus siap nyembah panonpoé sakumaha dilambangkeun dina generasi kaopat dina Yehezkiel pasal dalapan.

“Waktuna geus datang sangkan cahaya sajati moncorong di tengah poékna karuksakan moral. Pekabaran malaikat katilu geus ditebarkeun ka sakuliah dunya, mere pangéling ka manusa ulah narima tanda sato galak atawa gambar-Na dina tarangna atawa dina leungeunna. Narima tanda ieu hartina datang kana putusan anu sarua jeung anu geus dipigawé ku eta sato galak, sarta ngabela pamadegan-pamadegan anu sarua, dina panolakan anu langsung ngalawan kana firman Allah. Ngeunaan sakur anu narima tanda ieu, Allah ngandika, ‘Jalma anu sarua bakal nginum anggur murka Allah, anu dicurahkeun tanpa campuran kana cawan amarah-Na; sarta manehna bakal disiksa ku seuneu jeung walirang di payuneun malaikat-malaikat suci, jeung di payuneun Anak Domba.’” Review and Herald, July 13, 1897.

Yermia keur ngaidentifikasi umat Allah dina poé-poé panungtungan minangka geus miboga tarangna sundal. Maranéhna geus caket kana narima tanda sato galak, sabab maranéhna “jahat.” Dina petikan anu kakara dicutat, Sister White neraskeun:

“Lamun cahaya bebeneran geus ditepikeun ka aranjeun, nganyatakeun Sabat tina parentah kaopat, sarta némbongkeun yén dina firman Allah teu aya dasar pikeun ngajalankeun Minggu, tapi sanajan kitu aranjeun tetep nyekel kana Sabat palsu, nampik ngajaga kasucian Sabat anu ku Allah disebut ‘poé suci Kami,’ aranjeun narima tanda sato galak. Iraha ieu kajadian?—Nalika aranjeun nurut kana parentah anu maréntahkeun aranjeun eureun tina pagawean dina poé Minggu sarta nyembah ka Allah, bari aranjeun nyaho yén teu aya hiji kecap ogé dina Kitab Suci anu némbongkeun yén Minggu téh lain ngan saukur poé pagawean biasa, aranjeun satuju pikeun narima tanda sato galak, sarta nolak segel Allah. Lamun urang narima ieu tanda dina tarang urang atawa dina leungeun urang, hukuman-hukuman anu geus dinyatakeun ka nu durhaka kudu tumiba ka urang. Tapi segel Allah anu hirup diteundeun kana jalma-jalma anu kalawan nurani satia ngajaga Sabat PANGERAN.”

“Jeung Allah ningali yén kajahatan manusa kacida gedéna di bumi, sarta yén sagala imajinasi tina pikiran haténa téh ngan jahat salawasna.... Bumi ogé geus ruksak di payuneun Allah, sarta bumi pinuh ku kakerasan.... Jeung Allah ngandika ka Nuh, Ahir sakumna mahluk geus datang ka payuneun Kami; sabab bumi pinuh ku kakerasan ku maranéhna; jeung, tingali, Kami bakal ngancurkeun maranéhna babarengan jeung bumi.’ Maranéhna kudu dipupus sabab maranéhna geus ngotoran bumi anu dijadikeun ku Allah pikeun dinikmati ku hiji umat anu bener.

“Saperti dina jaman Nuh,’ saur Kristus, ‘kitu deui bakal kajadian dina jaman Putra Manusa.’ Jeung naha henteu kitu? Saha waé anu nilik kana koran sapopoé tiasa ningali daptar panjang kajahatan—mabok-mabokan, maling, ngarampog, ngagelapkeun, maéhan. Kadang-kadang

sakulawarga dipaéhan, supaya kahayang jalma éta pikeun ngabogaan artos atawa banda anu lain milikna bisa kacumponan. Saéstuna dunya keur jadi saperti dina jaman Nuh, sabab manusa sacara terang-terangan teu maliré parentah-parentah Allah.” Review and Herald, 13 Juli 1897.

Yermia keur ngaidentifikasi umat Allah dina poé-poé panungtungan anu geus rék sujud ka panonpoé, sarta nalika anjeunna ngalakukeun kitu anjeunna ogé ngaidentifikasi yén “hujan-hujan geus ditahan, sarta geus teu aya deui hujan panungtungan; jeung maneh boga tarang awéwé lacur, maneh nolak pikeun ngarasa éra.” Jalma-jalma “jahat” tina umat Allah dina poé-poé panungtungan henteu nampa hujan panungtungan, sarta maranéhna nolak pikeun ngarasa éra, sabab pikiran maranéhna geus jadi terus-terusan jahat, sakumaha dilambangkeun ku sajarah Nuh, sarta ogé ku kamar-kamar gambaran dina kajijikeun kadua dina Yehezkiel pasal dalapan.

Yermia nuduh ka jalma-jalma jahat anu taya era di antara umat Allah dina poé-poé panungtungan supaya “ngagero” “ti” “mangsa” éta ka “Pituduh” nonoman maranéhna. Pituduh nonoman Adventisme téh nya éta dua loh Habakuk jeung permata-permata anu dilambangkeun di dinya. Hiji-hijina pangharepan pikeun kaluar tina kajahatan anu rek ngadatangkeun pati langgeng ka jalma-jalma jahat di antara umat Allah dina poé-poé panungtungan nyaéta ngagero ka Allah anu jadi Pituduh dina mimiti, anu nepi ka “mangsa ahir” dina taun 1798.

Pasualan dina sajarah malaikat kahiji atawa katilu téh nyaéta naha anjeun narima atawa henteu narima hujan panungtungan. Hujan panungtungan mimiti nalika bangsa-bangsa ambek dina 11 Séptémber 2001.

“Dina mangsa éta, nalika pagawean kasalametan geus rék nutup, kasusah bakal datang ka bumi, sarta bangsa-bangsa bakal ambek, sanajan kitu bakal ditahan sangkan henteu ngahalangan pagawean malaikat katilu. Dina mangsa éta ‘hujan panungtung,’ atawa panyegeran ti payuneun Gusti, bakal datang, pikeun méré kakawasaan ka sora tarik malaikat katilu, sarta nyiapkeun umat suci sangkan tiasa nangtung dina mangsa nalika tujuh bala panungtung bakal dicurahkeun.” Early Writings, 85.

“Hujan pandeuri,” anu ogé disebut “nu nyegerkeun,” dimimitian nalika bangsa-bangsa murka, sarta dina waktu éta “pagawéan kasalametan” mimiti ditutup. Opat malaikat dina Wahyu tujuh nahan opat angin salila panyegelan saratus opat puluh opat rébu keur diréngsékeun, sarta dina Yehezkiel pasal salapan, pagawéan éta digambarkeun ku malaikat-malaikat nu méré tanda kana tarang jalma-jalma anu ngeluh jeung ceurik ku sabab kalakuan-kalakuan hina anu dipigawé di Yerusalem. Dina Séptémber 11, 2001 malaikat-malaikat mimiti ngalaksanakeun pagawéan panutupan ku méré tanda kana tarang saratus opat puluh opat rébu.

Pagawean panutup malaikat katilu kalaksanakeun dina mangsa curahan hujan panungtungan, anu ogé “pangsegeran”, anu mangrupa hiji amanat.

Ka saha ku Mantenna ngandika, “Ieu teh pangreureuhan, ku ieu maraneh bisa mere pangreureuh ka anu kacapean; jeung ieu teh panyegeran”; tapi maranehna teu daek ngadenge. Yesaya 28:12.

Pesen anu maranéhna nolak pikeun didangu dina Yesaya téh nya éta pesen anu ditepikeun ku létah anu gagap, sarta mangrupikeun pesen panguji anu ngagambarkeun metodologi “line upon line.”

Tapi firman PANGERAN jadi ka maranéhna parentah demi parentah, parentah demi parentah; padalisan demi padalisan, padalisan demi padalisan; didieu saeutik, didinya saeutik; supaya maranéhna indit, tuluy murag ka tukang, remuk, kajiret, jeung katangkep. Ku sabab kitu, dangukeun firman PANGERAN, eh maranéh jelema-jelema panyindiran, anu ngawasa ieu bangsa anu aya di Yerusalem. Sabab maranéh geus ngomong, Kami geus nyieun hiji perjangjian jeung pati, jeung jeung naraka kami geus sapuk; lamun panyiksa nu ngabandungan ngaliwat, éta moal nepi ka kami; sabab kami geus ngajadikeun kabohongan jadi panyalindungan kami, jeung dina kapalsuan kami nyumputkeun diri. Yesaya 28:13–15.

Firman PANGERAN, anu mangrupa pesen ngeunaan pangreureuhan jeung panyegeran (hujan ahir), anu nyababkeun maranéhna “indit, tuluy tibelat ka tukang, remuk, kajiret, jeung katangkep,” dipasihkeun ka “jalma-jalma anu ngagogoréng, anu maréntah umat ieu anu aya di Yerusalem.” Yerusalem téh tempat para malaikat méré tanda ka jalma-jalma anu ngahuleng jeung ceurik, sarta para kokolot anu geus ngahianat kapercayaan anu dipasrahkeun ka maranéhna téh anu pangheulana murag.

“Tanda pangleupasan geus dipasihkeun ka jalma-jalma anu ‘ngareretep jeung ceurik ku sakabéh kalakuan geuleuh anu dipigawé.’ Ayeuna malaikat maot maju, digambarkeun dina tetenjoan Ezekiel ku jalma-jalma anu mawa pakarang peunciteun, anu ka maranéhna dipasihkeun parentah: ‘Peuncit nepi ka tumpur nu kolot jeung nu ngora, boh mojang, boh barudak leutik, boh awewe: tapi ulah deukeut ka saurang ogé anu aya tandana; jeung mimitian ti tempat suci Kami.’ Kieu saur nabi: ‘Maranéhna mimiti ti para kokolot anu aya di hareupeun Bait.’ Ezekiel 9:1–6. Pagawéan pangancuran dimimitian di antara jalma-jalma anu geus ngaku jadi para pangregep rohani rahayat. Para panjaga palsu anu mimiti ragrag. Teu aya saurang ogé anu dipikanyaah atawa diasihkeun. Lalaki, awewe, mojang, jeung barudak leutik binasa babarengan.” The Great Controversy, 656.

Urang baris teras ngulik kana kanaékan pangaweruh anu sumping dina taun 1989, dina artikel salajengna.

“Anu ningali nepi ka jero handapeun beungeut, anu maca hate sakumna manusa, nyarios ngeunaan jalma-jalma anu geus nampi caang anu gede: ‘Maranehna teu katarajang ku kasedihan jeung ku kaajrihan lantaran kaayaan moral jeung rohani maranehna.’ Enya, maranehna geus milih jalan-jalanna sorangan, sarta jiwana resep kana kajijikan-jakijikan maranehna. Kuring oge bakal milih kasasaran maranehna, sarta bakal ngadatangkeun ka maranehna naon anu dipikasieun ku maranehna; sabab waktu Kuring nyaur, teu aya anu ngawalon; waktu Kuring nyarita, maranehna teu ngadenge: sabalikna, maranehna ngalakukeun kajahatan di payuneun panon Kami, sarta milih naon anu teu dipikaresep ku Kami.’ ‘Allah bakal ngirim ka maranehna kasasaran anu pohara kuat, nepi ka maranehna percaya kana kabohongan,’ sabab maranehna teu narima kanyaah kana bebeneran supaya maranehna bisa disalametkeun, ‘tapi resep kana kajahatan.’ Yesaya 66:3, 4; 2 Tesalonika 2:11, 10, 12.

“Guru sawarga nanyakeun: ‘Tipu daya naon deui nu leuwih kuat anu bisa ngagoda pikiran ti batan pura-pura yén maranéh keur ngawangun dina dasar anu bener jeung yén Allah narima pagawéan maranéh, padahal sabenerna maranéh keur ngalaksanakeun loba perkara nurutkeun kawijakan dunya sarta keur migawe dosa ngalawan Yéhuwa? Oh, ieu téh hiji panipuan anu kacida gedéna, hiji tipu daya anu matak kacida kataji, anu ngawasa pikiran nalika jalma-jalma anu kungsi apal kana bebeneran salah nganggep rupa kasalehan minangka roh jeung kakawasaanana; nalika maranéhna nyangka yén maranéhna beunghar sarta nambahan ku banda, sarta teu butuh nanaon, padahal sabenerna maranéhna butuh kana sagalana.’”
Testimonies, jilid 8, 249, 250.